

Bohoslužby v Jeseníku 8.prosince 2013

Mt 3, 1-12

Milé sestry, milí bratři, co vlastně očekáváme od příchodu Páně? Máme nyní adventní čas, chystáme se, připravujeme, abychom oslavili Boží sestoupení k nám lidem. Je to událost, která se již stala a stále se stává. Vyznáváme, že má pro nás svůj veliký význam, nic neslavíme tolik a s takovou úctou jako právě Vánoce. Dokážeme ale dát odpověď na otázku, proč tomu tak je? Čím je ta událost tak významná, co všechno znamená, že si ji tolik připomínáme?

Nějaký čas před začátkem Ježíšova působení vystoupil Jan Křtitel. Pro lid Boží to byla velká událost. Prolomilo se hodně dlouhé Boží mlčení, kdy zemi nenavštívil žádný Hospodinův prorok. Ožila naděje blízkého splnění zaslíbení ohlašovaných proroky. Vždyť i Jan sám už část těch zaslíbení plnil. Vystoupil jako hlas volající na poušti, aby byly připraveny cesty Páně. Už to tedy přijde, událost čekaná napjatě snad několik století. Nadšení je tedy veliké, za Janem jdou nesčetné zástupy lidí. Nádherná atmosféra skoro až dává zapomenout na otázku, co to ale vlastně bude pro lid znamenat? Je třeba se chystat, připravovat, je jasné, že příchod Páně se neděje každý den. Není ale také na místě se ptát po smyslu této události? Vždyť Bůh nepřichází do světa jen tak, neposílá svého služebníka jen proto, aby se něco dělo, aby se lid nenudil, aby si měl o čem zase nějaké to století vyprávět.

Jan přichází jako posel, volá k přípravě. O té samozřejmě můžeme mít také své představy. Víme přeci, co to je, když se čekají vzácní hosté. Všude se uklidí, na mnoha věcech si dáme záležet. Jídlo se nachystá lepší než obvykle, občas padne i nějaký ten archivní ročníček vína, zkrátka je třeba udělat co nejlepší dojem, dát najevo, že se umíme nachystat a návštěvy si skutečně považujeme. V tomto duchu by se dal nachystat i příchod Páně v Jeruzalémě. Očistí se fasáda chrámu, nádobí naleští, zpěváci natrénují a nachystají se ty nejlepší oběti. Je ovšem otázka, zda-li Pán přichází do chrámu? V době, kdy Jan vystoupil, už tu vlastně byl. Přišel do chléva, vyrůstal někde na okraji země. A když přichází mezi lidi, když začíná kázat a vyučovat, trvá dlouho, než se dostane do chrámu. Tento Pán přichází trochu jinak, trochu jinam. Proto je potřeba i tu přípravu učinit jiným způsobem. Nepřichází do lidských domovů, kde se kolem něj všichni sejdou a dávají na obdiv svůj dům. On přichází do chrámu, který neučinily lidské ruce, přichází do chrámu, kterým je samo stvoření. Není oficiálním hostem, tedy člověkem trochu cizím a vzdáleným, kterému patří úcta, ale tím to také končí. O přichází jako přítel, kterého zajímáme my sami. Proto Jan při svém vystoupení volá jen jednu věc. Volá k pokání, k obrácení lidského života. Toto je jeho cesta přípravy. Na příchod Páně se máme připravit tím, že budeme

činit pokání.

Takové pokání je vlastně také úklid. Jen se nedá dělat pomocí koštěte, kbelíku a hadry. Člověk neuklízí kolem sebe, ale v sobě, protože tam přichází Pán. Jako by nám zde zazněla slova proroka Jeremiáše a vzpomínka na Mojžíše. Jeremiáš mluvil o zákonu daném do lidského srdce, Mojžíš je ten, kterému byl Zákon dán. Musel se na to ale řádně připravit. Byl mu dán do rukou, aby jej přinesl Božímu lidu. V Ježíši je tento zákon dáván do srdce. Tam tedy Pán přichází a tam se na něj musíme nachystat.

Jak s tímto chystáním souvisí pokání je docela jednoduché. Vše začalo v lidském srdci. Možná dnes mluvíme o tom, jak je svět špatný, jak těžce se v něm žije, čekáme také nějakého toho spasitele, který by to změnil. Tak jako čekal Boží lid. Nadvláda Římanů a před tím Řeků, Peršanů a Babyloňanů byla potupou. A tak příchod Mesiáše a tím i vysvobození lidu bylo viděno v souvislosti s ukončením této nadvlády. Jakoby ty poměry mohli za to, že lidé jsou povrchní, zlí, jsou hříšníci. Jako bychom tu trpěli proto, protože nás Bůh vyhnal z ráje. Je-li takto viděna situace, pak je jasné, že změna se očekává ve vytvoření pokojného prostoru k životu, ve změně podmínek, za kterých člověk musí fungovat. Nicméně, zde by to pokání nedávalo moc smysl. Spíše by se hodilo hlubší studium Zákona, hledání lepších kusů obětních zvířat. Jan volá k pokání, protože všechno je jinak. Babyloňané, Peršané, Řekové a nakonec Římané, ti všichni přišli, protože lid svého Boha opustil. Když se měli lidé dobře, když měli svého dobrého krále, tak stejně hřešili. A to tolik, že Bůh zasáhl velice tvrdě. A vyhnání z ráje? I zde byla nejprve neposlušnost, která přišla za podmínek naprosto ideálních. Ztráta Božího ráje tak není nic jiného než jen trest za vzpurnost lidského srdce. Proto cesta zpět nemůže vést jen tím, že se lidé budou dívat, jak někdo další přináší pravidla a ukazuje jim, jak podle nich žít, budou se dívat, jak někdo mění svět a dává mu svůj řád. Cesta zpět může vést jen tak, že se člověk stane součástí této změny. Nebude divákem, ale nástrojem, svědkem.

Pokání je tedy způsob naší přípravy, je to začátek cesty nového života. Oč vlastně jde? Jde o hodně. I z naší strany. Vždyť pokání či obrácení znamená změnu směřování lidského života. Přestáváme mířit na trůn Boží, přestáváme se snažit mu vyrovnat v moci a slávě, a míříme za ním, vydáváme se po jeho stopách, abychom ho následovali a učili se. Pokání je znovunalezení síly stát se člověkem, být Božím tvorem, ne náhradou, ale obrazem Božím v tomto světě. Je to odvaha přijmout pravdu o svém životě, odvaha vzít na sebe odpovědnost za bídu světa. Vždyť se děje kvůli nám. Lidským hříchem vešlo zlo do tohoto stvoření. Pokud od něj budeme dávat ruce pryč, nikdy neodejde. Pokání tak znamená, že svůj hřích nebudeme skrývat, abychom vypadali před ostatními co nejlíp, ale necháme ho vystoupit na světlo, aby mohl být usmířen. Pokání tak vypadá jako něco nepříjemného, ponižujícího, avšak ve skutečnosti je to krok naděje. Jen tehdy, když si přiznám svou slabost, mohu začít hledat posilu. A ta přichází v Ježíši Kristu. On je zvěstí odpuštění, smíření našich vin. Než k tomu ale dojde, je třeba je vyznat a rozhodnout se nedávat jim v životě místo.

Pro Boží lid to bylo něco zcela nového. Za hříchy se přinášely oběti, to ano, jednou ročně se zástupně vyznávaly, ale takovéto osobní vyznání? To není běžné. Aby bylo zřejmo, že právě tím ale začíná něco nového, tak Jan ty, kdo své hříchy vyznávají, křtí ve vodách Jordánu. Je to děj, který má svoji symboliku, ale asi to nejdůležitější na něm je, že touha lidského srdce, odhodlání být jiný, není jen skrytým zápasem v lidském nitru, ale opravdu viditelným činem. Tento čin má navíc i své pokračování. To je vidět na Janově oboření se na farizee a saduceje. Vyznává dost nepřátelsky, tvrdě. Má ale svůj smysl. Tito lidé jsou určitými vzory, autoritami. Mají ve věcech docela jasno. Jednají podle zákona Mojžíšova, kladou na jeho znění veliký důraz. Má to ale háček. Jejich zbožnosti může chybět upřímnost. Za jednáním nemusí být nic jiného než jen zvykovost, budování svého krásného obrazu před společností. Proto právě jim Jan připomíná dost důrazně, že zde nejde jen o prázdný úkon, ale jde o něco, co má vliv na další život, dotýká se lidského nitra. Za křtem pokání musí stát opravdovost jejich úmyslu. Mluví takto i k nám. Pokání není žádná hra. Není to prostředek pro uspokojení nějaké momentální nálady, ale je to krok ke změně celého života. U Jana to ještě není tolik patrné, ale apoštol Pavel to pak dále rozvíjí, když říká, že tímto krokem umíráme, abychom byli vzkříšeni jako nové stvoření.

I když křtu ve vodě předchází opravdovost pokání a následuje snaha jít za Bohem, není to vše. Je to právě jen ten přípravný krok, aby mohlo přijít něco většího. Jan o Ježíši mluví jako o tom, který bude křtít Duchem a ohněm. To je něco, co člověka změní od základu. Je to vyústění jeho touhy po obrácení a novém životě. Tím, že jsme zapáleni jeho ohněm a naplněni jeho Duchem, tím se stáváme tím novým stvořením. Takto do nás vchází Pán a je s námi, takto je nám dán jeho Zákon a jeho slovo do nitra a my se jím můžeme nechat vést. Takto se opět stáváme Božím stvořením, jeho dětmi, jeho společníky, nejme mu trápením ale radostí.

Co tedy můžeme očekávat od Božího příchodu? Můžeme očekávat tuto změnu našeho života. Můžeme očekávat, že poznáme cestu, kterou Bůh tento svět mění. Nemění ho k našemu obrazu, nemění ho podle nás, ale skrze nás. Obnova může začít jen tam, kde se vše zkazilo. Proto nám dává v Ježíši Kristu novou šanci začít měnit nás i jeho dílo a nalézat tak cestu života. Smíme tak očekávat posilu pro naše další působení. Vždyť není nic většího než poznání, že náš pokoj není závislý na tomto světě, ale je závislý na Bohu. Na tom, který nejen že přišel před mnoha lety, ale stále každého dne přichází a jde s námi.

Pane Ježíši, chystáme se na tvůj příchod. Prosíme pomoz nám, ať smíme poznat, co je v naší přípravě opravdu potřebné, po čem skutečně toužíš a co ti s důvěrou smíme dát.

Amen.

Neděle 8.prosince 2013

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal

Neděle, 09 Únor 2014 14:16 - Aktualizováno Neděle, 09 Únor 2014 14:17
